

держава повинна забезпечувати здійснення прав інших держав у межах своєї території: надання маршрутів, аеропортів для міжнародних польотів, сприяння реалізації комерційних прав, підтримання безпеки цивільної авіації та інших [3; с. 6,12 Конвенції про міжнародну цивільну авіацію 1944 р.]. Існують випадки, коли держава може обмежити або заборонити польоти над своєю територією: в разі стихійного лиха, військової загрози, з метою громадської безпеки, в разі надзвичайного становища. Щодо польотів над відкритим морем, то повітряне судно повинне мати спеціальні знаки, які дають змогу розпізнати його національність. Воно не має права здійснювати будь-які дії, що становлять загрозу для користування повітряним простором літакам інших держав.

Варто зазначити, що розробкою проектів нових документів, які регулюють діяльність в міжнародному повітряному праві, розробкою та впровадженням рекомендацій, наданням технічної допомоги країнам, що розвиваються в створенні власних систем міжнародних повітряних перевезень займається Міжнародна організація цивільної авіації (ІКАО) .

Отже, міжнародний повітряний простір є, по-перше, стратегічно важливим ресурсом з економічної точки зору; по-друге, надає можливість спостережень в цілях забезпечення миру; по-третє, використовується для запуску космічних ракет, передачі радіосигналів тощо. Як ми бачимо, правовий режим повітряного простору, в якому здійснюється діяльність, є різним, тому над міжнародною територією встановлюється міжнародним правом, а над державами-їх внутрішнім законодавством та нормами міжнародного повітряного права.

Список використаних джерел

1. Міжнародне право. URL: https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/995_038 (дата звернення: 18.10.2019).
2. Конвенція про міжнародну цивільну авіацію 1944 р.: від 27.05.1944 Сайт Верховної Ради України. URL: https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/995_886.

*Полоз О.В.
студентка юридичного факультету
Тернопільського національного
економічного університету
Науковий керівник: к.е.н., доцент кафедри
цивільного права і процесу ТНЕУ
Зигрій О.В.*

ОСОБЛИВОСТІ ЗАПРОВАДЖЕННЯ РИНКУ ЗЕМЛІ В УКРАЇНІ

Земельна реформа в Україні триває з часів незалежності. З прийняттям низки законодавчих актів з 2001 року наша держава позбавила власників земельних часток (паїв), окремих земельних ділянок сільськогосподарського призначення права розпоряджання ними. Це значний земельний потенціал, який становить 5,7 % території Європи. З 60,3 млн гектарів майже 70 % становлять сільськогосподарські угіддя з високою родючістю. Адже від створення ефективного ринку сільськогосподарських земель в Україні

залежить динаміка розвитку АПК, земельних відносин та національної економіки загалом.

Мораторій – це тимчасова заборона на купівлю-продаж сільськогосподарської землі, що регулярно продовжується парламентом. Історично мораторій на обіг земель с/г призначення неодноразово продовжувався, востаннє – до 01.01.2020 року.

У Земельному кодексі України (пункти 14-15 розділу Х «Перехідні положення») мораторій на продаж та відчуження сільськогосподарських земель означає, що власники землі не можуть вільно розпоряджатися нею, а практично єдиним способом передачі землі іншим особам є укладання договору про оренду [1].

Дане положення суперечить правам власників земельних ділянок закріпленому в п. 1 ст. 90 Земельного кодексу України, де вказано, що власники земельних ділянок мають право продавати або іншим шляхом відчужувати земельну ділянку, передавати її в оренду, заставу, спадщину [2].

Під дію мораторію підлягають 96 % с/г земель, при чому 68 % (27,7 млн га) у власності селян – власників паїв [3]. Загалом це 66 % території України.

Знання українців про дію мораторію базуються на інформаційному контенті, який створюють ЗМІ. Соціологічні опитування в основному залежать від того як буде поставлене питання. Так, за результатами дослідження «Актуальні питання земельної реформи в Україні», проведеного проектом USAID АгроІнвест, майже 2/3 громадян висловилися проти скасування мораторію на продаж земель сільгосппризначення, але майже 1/2 - за можливість продати свою землю. При цьому лише 7 % опитаних вважають, що володіють професійною інформацією про тему; 30 % «щось чули» [4].

21 червня 2018 року представники низки громадських організацій, фермерських господарств, сільськогосподарських компаній, банківської спільноти, політики, економісти, правозахисники та журналісти утворили Громадську коаліцію за скасування мораторію щодо купівлі-продажу земель сільськогосподарського призначення. Її меморандум підписали 20 організацій. згодом їх число збільшилося до 42.

Перехідні положення Земельного кодексу забороняють легально продати земельну ділянку, змінити її цільове призначення, внести право на пай до статутного капіталу господарського товариства, передати його в заставу. З іншої сторони, не заборонено здати пай в оренду, обміняти на іншу земельну ділянку, передати у спадщину, а також продати неофіційно через різноманітні схеми: передати земельну ділянку державі або місцевій громаді, змінити її цільове призначення і продати після того; товариство може взяти паї в оренду на 49 років, а потім продати свої корпоративні права; створити фіктивні борги у власника паю, а потім звернути стягнення на земельну ділянку через суд і виконавче провадження; здійснити передачу паю за договором довічного утримання або міни; укласти безстроковий договір емфітевзису [3].

Єдиним законом, що залишається прийняти для запуску ринку землі, це закон про обіг земель сільськогосподарського призначення.

Отже, зміни до Земельного кодексу та інших законодавчих актів також передбачатимуть скасування права постійного користування землею, ліквідацію більшості функцій Держгеокадастру, скорочення корупціогенних адміністративних процедур та ін.

Список використаних джерел

1. Закон України "Про внесення змін до розділу Х "Перехідні положення" Земельного кодексу України щодо продовження заборони відчуження сільськогосподарських земель" № 1669-VIII від 06.10.2016.
2. Земельний кодекс України від 25.10.2001 № 2768-III. Відомості Верховної Ради України. 2002. № 3.
3. Zyhrii Olha, Kovalchuk Yuliia. Legal Basis of Land Market Regulation in Modern Ukraine. Eurasian Academic Research Journal. Yerevan, 2018. № 2 (20). p. 22-27.
4. Зигрій О.В. Деякі питання щодо впливу мораторію на становлення та розвиток ринку землі в Україні. Економіка та суспільство. 2017. №8. с. 250-254.

*Прокоп Б.В.
студентка магістратури
юридичного факультету
Тернопільського національного
економічного університету
Науковий керівник: д.ю.н., професор кафедри
цивільного права і процесу ТНЕУ
Теремецький В.І.*

ДО ПИТАННЯ ПРО ФОРМУВАННЯ СТАТУТНОГО КАПІТАЛУ КОРПОРАТИВНИХ ІНВЕСТИЦІЙНИХ ФОНДІФ

Відокремлене майно юридичних осіб є головним і невід'ємним атрибутом їх існування, і його основне завдання полягає в тому, що воно повинне бути матеріальною базою, гарантією досягнення цілей і завдань, заради яких власне і створюється юридична особа [1, с. 518].

Одним із видів юридичних осіб є корпоративні інвестиційні фонди (надалі – КІФ), які утворюються, зазвичай, у формі акціонерних товариств. Тому, статутний капітал КІФ поділено на визначену кількість часток однакової номінальної вартості (акції), якими посвідчуються корпоративні права їх учасників (ст. 152 ЦК України). Акції КІФ є виключно простими та існують у бездокументарній формі. Більше того, чинне законодавство не допускає у КІФ емісію привілейованих акцій, через що усі вони є акціями одного класу.

Закон України «Про інститут спільного інвестування» [2], окрім того, що вказує на обов'язок засновників сплатити 100 відсотків вартості розміру статутного капіталу до державної реєстрації КІФ та його статуту в органах державної реєстрації (ч. 3 ст. 9), не містить норми, яка б зазначала строк, протягом якого засновник КІФ для повної сплати вартості акцій з дня прийняття рішення про заснування КІФ в до державної реєстрації КІФ та його статуту. Формування статутного капіталу КІФ має першочергове значення, оскільки невиконання цього обов'язку має наслідок – не заснування такого фонду. Етапи по створенню КІФ визначені у Законі України «Про інститут спільного інвестування» та включають проведення приватного розміщення акцій серед засновників КІФ (п. 6), після чого засновникам необхідно оплатити повну номінальну вартість акцій з метою формування початкового статутного капіталу (п. 7) і вже на наступному етапі, що визначений п. 8, ідеться про